

dagen, enten af Regjeringen eller af et af Thingets Medlemmer, er den, at jeg er overbevist om, at der hos vederhæftige private Mænd med Interesse for Skovbrug er Tilbøielighed til at erhverve Skoveiendomme. Ved Finantslovens 2den Behandling udtalte jeg, at jeg vidste, at en saadan Tilbøielighed var tilstede i et enkelt Tilfælde, og jeg har senere i Henhold dertil givet Finantsministeriet en bestemt Underretning derom. Naar jeg nu skal betragte Sagen fra det almindelige Standpunkt, som her vel nærmest maa komme i Betragtning ved Spørgsmaalet om, hvorvidt et saadant Forslag skal nyde Fremme eller ikke, saa skal jeg tilbagefalde i Thingets Grindring, at Rigsdagen fra Begyndelsen af har ført en Kamp for at faae Statsskovenes Udbytte idetmindste tilnærmelsesviis bragt op til det Udbytte, de private Skove give, og at denne Kamp har været vanskelig og endnu ikke kan siges at have ført til noget endeligt Resultat. Samtidigt dermed har der ogsaa i Litteraturen været forsøgt at kæmpe for de samme Principer, og den kunde der føres lettere end i en Forsamling, hvor vel ikke Mange have nogen særdeles Interesse for Skovbrug og endnu færre nogen særdeles Indsigt deri; men ogsaa denne Kamp i Litteraturen har i Grunden været forgæves, fordi det har været umuligt at faae Modstanderne til at træde frem. Enten har man mødt absolut Tausshed, eller man har maattet lade sig afvise med saadanne almindelige Bemærkninger, som at der i det Fremførte ikke var Noget, som det var værdt at svare paa, at det kun var private Smaaskove, hvor paa disse Anskuelser kunde gjøres gjældende, og lignende efter min Anskuelse mindre holdbare Grunde. Naar Spørgsmaalet stilles frem paa den Maade, at man kan sige til den vedkommende Bestyrelse: „Her ere Folk tilstede, som ere overbeviste om at kunne bringe noget Klæffeligere ud af Statsskovene end Bestyrelsen kan, og som ere villige til at underkaste sig strenge Bestemmelser med Hensyn til Skovenes Vedligeholdelse i god Stand,“ saa forekommer det mig, at Bestyrelsen ikke længer kan slyde sig ind under sin usejlsomme Sagkundskab, men maa blive nødt til at gaa ind paa selve Sagen, og jeg troer overhovedet, at vi ikke

ville komme videre i vort Statskovbrug, forinden vedkommende Bestyrelse saaledes tvinges til at gaa ind paa selve Principerne og deres Anvendelse paa de enkelte Steder.

Med Hensyn til Indholdet af Lovforslaget skal jeg bemærke, at det bemyndiger Finantsministeren til ved Auction at afhænde visse Statsskove, dersom antagelige Bud derpaa blive gjorte, men at Hænderne paa Regjeringen ikke ere bundne ved Bedømmelsen af, hvad der skal ansees for antagelige Bud; dernæst ere de Skovstrækninger, som Lovforslaget omhandler, indskrænkede saaledes, at de sædvanlige Forsvarsgrunde, som anføres for det mindre fordeelagtige Statskovbrug, ikke derpaa kunne finde Anvendelse; det er 2 bestemte Skovdistricter, nemlig det petersgaardste og det falskerste, der begge maae siges at høre til de fraliggende; disse Skovdistricter ere fremdeles af den Beskaffenhed, at der ved dem ikke behøves at tages et Hensyn, som vistnok ellers idetmindste stiltiende vil gjøre sig gjældende hos mange af Folkethingets Medlemmer, det nemlig, at de specielt kunne have Interesse for det danske Kongehuus; dette Hensyn kan her ikke finde Anvendelse. Endelig høre disse Skovstrækninger efter min Mening — og som mig bekendt kom Skovcommissionen ogsaa til det Resultat — til dem, som ansees for at være de bedst behandlede her i Landet, saa at man paa ingen Maade kan sige, at jeg har udtaget Skovdistricter, hvor Skovbruget har stillet sig uheldigt af Grunde, som maaskee ikke kunde tilregnes Bestyrelsen. Foruden disse tvende Districter er der nogle mindre Skovstrækninger, som ligge isolerede, og paa Grund deraf volde Besvær ved Bestyrelsen; de ere ikke nærmere betegnede, idet jeg har anset det for rettest, at overlade det til Finantsministeren at afgjøre, hvilke Skovstrækninger der faldt ind under denne Betegnelse.

Naar det efter Lovforslaget er overladt Regjeringen at bedømme, om de ved Auctionen gjorte Bud ere antagelige, naar Lovforslaget bemyndiger, men ikke forpligter til at afhænde, saa troer jeg der er givet Regjeringen al ønskelig Frihed. Der er desuden en Slutningsbestemmelse, som endmere forøger denne Frihed, og, som jeg troer, er til Gavn baade for Rjo-